

PETŐCZ ANDRÁS

A világ ritmusa

Herbie Hancocknak, Ron Carternek,
Billy Cobhamnek

Minden mozog, mindenhol hangok, minden, minden, minden pörög, pörög, *most egy idegen hang*, de minden pörög tovább, *újabb idegen hang*, pörgés, mozdulat, hang, pörgés, mozdulat, hang, pörög minden, valami ritmust ver a mélyben, nem tudom, mi ez, ritmus, hang, pörgés, valami a mélyben szól, nem tudom, mi ez, ritmus a mélyben, valami dob, valami dobolás, dobverő pörög, hang, hang, hang, dobverő pörög, minden remeg, hirtelen beúszik egy billentyűs, zongorahang, egészen magas hangok, mintha futása lenne valakinek, mint aki menekül, de nem is, mint *aki menekül és mégis itt marad*, tétova ujjak csúsznak végig a billentyűkön, egészen magas hangok újból, egészen különös hangok, menekülésem folytatódik, egyedül vagyok, mégis sokan vagyunk, ezrek és ezrek futnak mögöttem, ezrek és ezrek futnak velem, pörög minden, mint valami álom, olyan az egész, mint valami különös álom, *most hirtelen megint egy idegen hang, magas idegen hang*, mögötte újabb futások, mögötte lélegzetállító futások újból, pörög minden, pörgetés, újabb és újabb pörgések mindenfelől, újabb és újabb nevetések, kiáltások és sírások, újabb hang, idegen és ismerős hangok, az idegen hangok elsimulnak, és ismerős hangokká lesznek, újabb és újabb hangok, elsimul minden, aztán megint felborzolódik, hangok és hangok, futás, menekülés, hirtelen megállás, *újabb akarat*, menekülés és elvegyülés, akarat és vágyakozás, érintés, hangok és hangok, sikoltások, érintés újból, sikoltások, hangok és hangok, kiáltások, érintés és újból vágyakozás, hangok és hangok, menekülés, *menekülök*, mint aki futhat valahova, mint aki menekülhet valahova, *lihegés, élet, mozgás, csend, sikoltás, lihegés, élet mozgás, csend*, újabb sikoltás, álom, kiáltás, újabb álom, újabb kiáltás, lihegés, csend, kiáltás, csend, kiáltás, újabb csend, lihegés, élet, lihegés, csend, és kiáltás, a futásom folytatódik, nem ér véget soha, nem is akarom, hogy véget érjen, *soha, soha, soha*, lélegzetfojtva és türelmetlenül, újabb és újabb hangok, dinamika, koncentráció, az enyém itt minden mozdulat, az enyém itt minden akarat, minden futás, mert a része vagyok ennek a futásnak, ennek a hangzuhatagnak, a része vagyok, egyre jobban belémivódik minden mozgás, minden akarat, egyre jobban a sajátom, újra dob, újra billentyűs, aztán újra valami húros hangszer, megpendül körülötte minden, megpendül mindaz, ami él, és mindaz, ami halott, *újabb és újabb dinamikák*, újabb és újabb mozdulatok, újabb és újabb nevetések, és sírások és kiáltások és halálok, újra pörög minden, menekülök, megállok, lihegve, lélegzetvisszafojtva, majd újabb mozdulat, újabb mozdulat, és pörög minden végestelen végig, minden mozog, mindenhol hangok, *minden, minden, minden* pörög, pörög, pörög, nem áll meg, pörög, pörög a dobverő, rohan vele a billentyűs, *és beleszól az idegen hang a húrok kavalkádján*, pörög, pörög minden, minden, minden – – –

PETŐCZ ANDRÁS (1959) Budapest

Boldog, magányos szöveg

Chick Coreának

Mindig azt hittem, mindig és újból azt hittem, szomorú leszek, ha nem leszel, *leszek szomorú élőlény*, és voltam is, nagyon, mindig azt, hogy majd nélküled szomorú leszek, és főleg magányos, micsoda furcsa szó, *magányos*, kissé degusztáló szó ez, tele van pátosszal, semmi játékosság, most kicsit játszunk, a billentyűkön magas hangok, játszunk kicsit a magánnyal, gyors billentyű-mozgatások, igen, játék, játék az egész, nem leszek szomorú, boldog magányos leszek, boldog, magányos szöveget hozok létre, nem lehetek szomorú, billentyűs magány, valami furcsa mosoly, már soha nem lehetek magányos, tudom, inkább játékos lehetek, valami játék az egész, halk dinamikák, micsoda halk, furcsa dinamikák, lehetne nevetni is, de nem nevetünk, minek, csak játszunk, nagyon gyorsan, erős dinamikák, betakarnak engem, akarnak valamit tőlem, én nem akarok semmit már, furcsa így, *nem akarni semmit*, tudni, hogy nem hiányzol egyáltalán, *boldog, magányos szöveget létrehozni hiány-nincs-alapon*, könnyebb egyedül, nem sietni sehova, sokkal könnyebb, minden olyan nyugodt, minden játszik, billentyűs magány, könnyed játszadozás, nem megyek sehova, nem mozdulok, nézek magam elé, halk billentyűs játszadozások, nézek magam elé, halk játékok mindenütt, erős dinamikák, senki nem keres, senki nem kíváncsi arra, mi is van velem, csak magam vagyok, ez ad erőt, megyek az éjszakai városban, minden kihalt, boldog magányos emberként megyek, egy taxi hirtelen megáll, mintha te ülnél abban az éjszakai taxiban, mint ahogy egykor régen valóban ültél is, kinyílik az ajtaja, *idegen nő*, halk, könnyed billentyű-futam, idegen nő száll ki az autóból, egyedül vagyok, ő is egyedül van, hasonlít rád, de nem te vagy, *olyan, mintha*, de mégsem, lehetnél persze te is, úgy minden sokkal egyszerűbb lenne, de nem te vagy, cigarettát kér, *erős dinamikák*, kéri a cigarettát, mintha ez lenne élete utolsó cigarettája, úgy kéri, széttárom a karom, tanácstalanul, *halk dinamikák*, könnyed billentyű-futam, de szinte válaszra sem vár, fizeti a taxit, aztán belém karol, nem szól semmit, csak egy közeli dohányboltra mutat, majd azt kérdezi, úgy, mintha ezer éve ismérnénk egymást, van-e pénzem, *könnyed billentyű-futam*, tisztára olyan, mintha te lennél, nem is értem, lehet, hogy mégis te vagy?, boldog magányos szöveget akartam írni, nem is értem, lehet, hogy mégis te vagy?, kérdezem magamtól, aztán csak dohányzunk az éjszakában, tudom, hogy árt, mégis jólesik, csak dohányzom veled az éjszakában, aki nem te vagy, aki nem is vagy, egy idegen nő, valamikor megérintettem őt, ezt az idegen nőt, akivel most csak dohányzunk, lassú füstkarikák, fel, fel a levegőégbe, sűrű füstkarikák, jobb így, egyedül, boldog magányos szöveget írni, sétálni bele az éjszakába, jobb így, nélküled, nem érek hozzád, nem simogatom meg az arcodat,

te sem mosolyogsz rám, csak száll a füstkarika, dohányzunk csendben, és arra gondolunk, *nem is tudom*, mindenki másra gondol ebben a pillanatban, egy másik mozdulásra, egy másik akaratra, mindenki más valamire gondol az éjszakában, a taxi már elment, tanácstalanul állunk füstkarikák közepette, mint aki nem is tudja, hogyan is jut haza ebből az éjszakából, és haza akar-e jutni egyáltalán – – –

Nádívágó nomád nő, 2010